

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	မေလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	လကျော်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆
	အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစီ ၊ စာစစ်	ညိုမာဆတ် ၊ ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ
	အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယံကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
	ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၁၂၀၀၀ ကျပ်

Note 43

Note 43 ၊ ငွေတီဦး

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၁၅၂ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) **Note 43**

NOTE 43

ငွေတို့ပြဲး

မှတ်စု ၄၃

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၄၂)

မာတိကာ

ဟိန်းလတ်	စာအုပ်အညွှန်းမရေးလိုပါ
အမှတ်စဉ်	
၁။ မှတ်စု - ၁	၁၇
၂။ မှတ်စု - ၂	၁၉
၃။ မှတ်စု - ၃	၂၁
၄။ မှတ်စု - ၄	၂၄
၅။ မှတ်စု - ၅	၂၇
၆။ မှတ်စု - ၆	၃၀
၇။ မှတ်စု - ၇	၃၂
၈။ မှတ်စု - ၈	၃၄
၉။ မှတ်စု - ၉	၃၇
၁၀။ မှတ်စု - ၁၀	၄၁
၁၁။ မှတ်စု - ၁၁	၃၄
၁၂။ မှတ်စု - ၁၂	၄၇
၁၃။ မှတ်စု - ၁၃	၅၀
၁၄။ မှတ်စု - ၁၄	၅၃
၁၅။ မှတ်စု - ၁၅	၅၅
၁၆။ မှတ်စု - ၁၆	၅၂
၁၇။ မှတ်စု - ၁၇	၅၅
၁၈။ မှတ်စု - ၁၈	၆၅
၁၉။ မှတ်စု - ၁၉	၆၇
၂၀။ မှတ်စု - ၂၀	၆၉
၂၁။ မှတ်စု - ၂၁	၇၂
၂၂။ မှတ်စု - ၂၂	၇၇
၂၃။ မှတ်စု - ၂၃	၈၁
၂၄။ မှတ်စု - ၂၄	၈၅

၂၅။ မှတ်စု - ၂၅	၈၉
၂၆။ မှတ်စု - ၂၆	၉၂
၂၇။ မှတ်စု - ၂၇	၉၆
၂၈။ မှတ်စု - ၂၈	၁၀၀
၂၉။ မှတ်စု - ၂၉	၁၀၄
၃၀။ မှတ်စု - ၃၀	၁၀၇
၃၁။ မှတ်စု - ၃၁	၁၁၀
၃၂။ မှတ်စု - ၃၂	၁၁၂
၃၃။ မှတ်စု - ၃၃	၁၁၆
၃၄။ မှတ်စု - ၃၄	၁၁၉
၃၅။ မှတ်စု - ၃၅	၁၂၃
၃၆။ မှတ်စု - ၃၆	၁၂၆
၃၇။ မှတ်စု - ၃၇	၁၂၉
၃၈။ မှတ်စု - ၃၈	၁၃၂
၃၉။ မှတ်စု - ၃၉	၁၃၆
၄၀။ မှတ်စု - ၄၀	၁၃၉
၄၁။ မှတ်စု - ၄၁	၁၄၂
၄၂။ မှတ်စု - ၄၂	၁၄၅
၄၃။ မှတ်စု - ၄၃	၁၄၈

စာအုပ်အညွှန်း မရေးလိုပါ

[၁]

စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းနှင့် ‘ပေါက်’ သွားသော စာရေးဆရာ ရှားသည်။ တစ်အုပ်တည်းနှင့် လူကြိုက်များပြီး၊ ပရိသတ် အခိုင်အမာ ရသွားကာ စာရေးဆရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ ဆရာမငွေတီဦးသည် (၂၀၂၃) ခုနှစ်တွင် ‘အတိတ်ရဲ့အလွန်’ စာအုပ်ဖြင့် စာပေလောကသို့ ဝင်လာသည်။ စာအုပ်စထွက်ပြီး နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် အတွင်း စာပေလောကတွင် ဤစာအုပ်အကြောင်း ပြောကြဆိုကြသံတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ကြားလာရသည်။ ထုတ်ဝေသည့်သူမှာ ကျွန်တော်နှင့် ညီတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခင်မင်သော ကိုဝင်းလှိုင် (မဟာစာပေ) ဖြစ်သည်။ သူတို့ကမှ ထုတ်သမျှ စာအုပ်မှန်သမျှကို ကျွန်တော့်အား မေတ္တာ လက်ဆောင် ပေးစမြဲ။ အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပေးတတ်သည်။ သို့မဟုတ် သူ၏ ရုံးသွားလျှင် တနင့်တပိုး ပေးတတ်သည်။ ဆရာမငွေတီဦး စာအုပ် ကတော့ ကောင်းသတင်း ပျံ့နှံ့ကြိုင်လှောက်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်

ကိုဝင်းလှိုင် အပေးကို မစောင့်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ဆိုင်ကို သွား၍ တကူးတကဝယ်သည်။

‘ထွက်ပြီးလို့ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပထမအကြိမ် ရိုက်တာ ကုန်သွားလို့၊ ဒါ ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်တဲ့စာအုပ်ပါ’ ဟု စာအုပ်ဆိုင်မှာ သူငယ်မလေးက ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဝယ်နေတုန်း အချိန်မှာပင် အရွယ်ခပ်လတ်လတ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လူငယ်လေးနှစ်ဦးက ဤစာအုပ်ကိုပင် လာဝယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာမငွေတိဦး၏ ‘အတိတ်ရဲ့အလွန်’ ကို တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်ပါသည်။ ဖတ်ပြီးပြီးချင်း နှုတ်မှအလိုလို ထွက်သွားသည်။

“ဪ၊ ဒါကြောင့် လူဖတ်များတာကိုး...”

[၂]

မကြာခင် ‘စံတော်ချိန်’ နေ့စဉ်သတင်းစာတွင် ‘စာကောင်းဖတ်၍ ဝမ်းမြောက်ကြစေ’ အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်မိသည်။ ဆရာမငွေတိဦး၏ ‘အတိတ်ရဲ့အလွန်’ စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မုဒိတာ ပွားခြင်း။

ဖခင်ကြီး ဆုံးပါးသည်။ ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်သည်။ အားကိုး အားထား ပြုရမည့် အစ်ကိုနှင့် ယောက်မတို့က ခရီးလွန်နေသည်။ သူ့မှာ ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် လုပ်ရမည့် ဆွေမျိုးရင်းတွေ မရှိတော့။ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း တရားစခန်း ဝင်သည်။ အိပ်ဆေးသုံးမှ အိပ်၍ ရသော အခြေအနေမှ လွန်မြောက်လာကာ စိတ်အနည်ထိုင်စ ပြုလာ၏။ တကယ်တော့ သူ အမှတ်ကောင်း၍ ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့၊ ဆရာဝန်

ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း မြန်မာစာပေနှင့် ပန်းချီကို သူ ဝါသနာပါခဲ့သည်။ စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲတွင် မြန်မာစာ ရှစ်ဆယ့်နှစ်မှတ်ဖြင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး မြန်မာစာ အမှတ်အများဆုံး တတိယရခဲ့သည်။ ရင်နှင့်မဆုံ ပြည့်ကျပ်လာသော ဝေဒနာများကို ဖွင့်အန်သည့်အနေဖြင့် Ngwe Ti_Diary အမည်ဖြင့် စာတွေ တစ်နေ့တစ်ပုဒ် ရေးမိလာသည်။ ဒါတွေပေါင်းစုလိုက်တော့ ‘အတိတ်ရဲ့ အလွန်’ စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏စာအုပ်က Non-Fiction ခေါ် ဝတ္ထုမဟုတ်သော စာအုပ် အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆောင်းပါးဟု မခေါ်နိုင်။ ရသစာတမ်း အက်ဆေးဟုလည်း သတ်မှတ်၍မရ။ ငယ်စဉ်က မြန်မာစာအခြေခံ ကောင်းမှုကြောင့် မြန်မာစကားပြေ အရေးအသား ပြေပြစ်၏။ ဝါကျဖွဲ့ထုံး မှန်ကန်ချောမွေ့သည်။ အထင်ရှားဆုံးကတော့ နက်ရှိုင်းအတွေးများကို စာဖတ်ပရိသတ် ရင်ထဲ စွဲငြိသွားအောင် ရေးဖွဲ့တင်ဆက်တတ်သူ။

ကျွန်တော်က စာအုပ်ဖတ်လျှင် မင်နီ၊ မင်စိမ်းတွေနှင့် မိမိ နှစ်သက်သော စာတွေကို မျဉ်းသားတတ်သည်။ စာမျက်နှာ အပေါ်ဘက် အောက်ဘက် နေရာလပ်များတွင် မှတ်စု တေးမှတ်တတ်သည်။ ဆရာမ ငွေတီဦးစာအုပ်၏ စာမျက်နှာတိုင်းတွင် မင်နီ၊ မင်စိမ်း၊ မင်ပြာတို့ဖြင့် တေးမှတ်ရာ ဗရပွ။

စာရေးဆရာ၏ အတွေးတစ်စကို မိမိက ဆင့်ပွားဆက်၍ ခံစား၏။ ဟုတ်၊ မဟုတ် ဆင်ခြင်၏။ စောဒကတက်သည်။ ထောက်ခံသည်။ ကန့်ကွက်သည်။ စာဖတ်ရင်း စိတ်ကို တရစပ် အလုပ်ပေးသည်။

‘Once a librarian, always a librarian.’

‘တစ်ခါ စာကြည့်တိုက်မှူး ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ တစ်သက်လုံး စာကြည့် တိုက်မှူး ဖြစ်ရမှာပဲ’ ဟူသော စကားကို မှတ်သားဖူးသည်။ မိမိက ပထမဘွဲ့တစ်ခု ရပြီးနောက်၊ ဘွဲ့လွန်ဒီဂရီက ‘စာကြည့်တိုက်ပညာ’ ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ် စာကြည့်တိုက်ပေါင်းစုံတွင် နှစ်ဆယ့်

ခုနစ်နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသည်။ နိုင်ငံတကာ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်များတွင် Practical Training လက်တွေ့သင်တန်းဆင်း အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် တခြားဘာသာရပ်တွေ အသာထား၊ စာအုပ်ကြောင်းတော့ ကျွန်တော် တော်တော်သိသည်။ မည်သည့်စာအုပ်၊ မည်သည့်ဘာသာရပ်မဆို မာတိကာဖတ်၊ အမှာစာဖတ်၊ စာမျက်နှာ လေး၊ ငါးမျက်နှာ ဖတ်မိရုံမျှဖြင့် ထိုစာအုပ်၏ အချက်အချင်း၊ အခင်းအကပ်၊ အတိမ်အနက်ကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းအကဲဖြတ်နိုင်သည်။ ဆရာမငွေတီဦး စာအုပ်ကိုကား အစအဆုံး ဖတ်မိ၊ မှတ်စုထုတ်၊ မင်အရောင် ပေါင်းစုံနှင့် မျဉ်းသားမိသည်။

[၃]

ဆရာမငွေတီဦးကို လူချင်းမသိမီ သရုပ်ဆောင်ပြေတီဦးကို စတင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ မြန်မာနိုင်ငံ ပညာရေးသုတေသနအဖွဲ့တွင် သုတေသနအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကပင် သူ့ကို စတင်မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဌာနနှင့်အတူ ဒါရိုက်တာဦးခင်ဇော်က ‘မြန်မာစာ မြန်မာစကား’ အစီအစဉ် ရိုက်ကူးတော့၊ စတူဒီယိုသို့ လာရောက် ရိုက်ကူးသူ ပြေတီဦး၊ နောင်တစ်ချိန် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်လာမည့် သရုပ်ဆောင် ပေါက်စလေးပေါ့။ ကျွန်တော်ဌာနဆိုင်ရာမှ နှုတ်ထွက်လာကာ ‘ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်’၊ ‘ရတီမဂ္ဂဇင်း’ တို့ကို တာဝန်ယူချိန်တွင် ပြေတီဦး၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့ကို ပိုရင်းနှီးခဲ့သည်။ သူတို့စုံတွဲက အလွန်သဘောကောင်း၏။ စာနယ်ဇင်းများနှင့် ဆက်ဆံရေးအလွန်ပြေပြစ်၏။ ထူးခြားရှားပါး စိတ်နှလုံးသားဖြူစင်ကြသူများအဖြစ် အားလုံးက အမှတ်ပြည့် ပေးထားသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ

က ‘ပြေတီဦး ပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း’ တည်ထောင်မည်ဆိုတော့ စာနယ်ဇင်းဘက်က ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဆရာဦးမြတ်ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့က ဝန်းရံပေးကြ၏။ ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်က စိန်ဌေးရုပ်ရှင် ဦးဝင်းကြည်၊ ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း၊ ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇောဟိန်းတို့၊ ပြေတီဦး၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်၊ ငွေတီဦးတို့ ‘ပြေတီဦး ပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း’ တွင် လှုပ်ရှားကြသည်။ အခမ်းအနားတွေ၊ အစည်းအဝေးတွေမှာ မကြာခဏ ဆုံကြသည်။ ဆရာမ ငွေတီဦးက ဆေးပညာဘွဲ့နှစ်ဘွဲ့နှင့် MBA ဘွဲ့ရ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးအနေနှင့် သိထားခဲ့သည်။ သူ စာရေးဆရာမ မဖြစ်သေး။

[၄]

ကျွန်တော် မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ‘စာပေ အင်တာဗျူး’ လုပ်ဖူးသည်။ စာရေးဆရာ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော်။ ထို စာရေးဆရာများထဲတွင် ဆရာဝန် စာရေးဆရာ တော်တော်များသည်။

နိုင်ဇော်၊ ဂျူး၊ ဖေမြင့်၊ လင်း(ဆေး-၁)၊ ခင်ပန်နှင်း၊ တင်မောင်သန်း၊ ဝင်းဝင်းလတ်၊ ဒေါက်တာငွေစိုး၊ ဒေါက်တာရဲဘုန်းခေါင်၊ ယဉ်မင်းဦး၊ မင်းခိုက်စိုးစန်၊ ကျော်စွာထက်၊ ဒေါက်တာရဲနိုင် စသဖြင့်။ စသဖြင့်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွင် အမှတ်ကောင်းရမည်။ ဆေးကျောင်းတွင်လည်း ခုနစ်နှစ်တာ သမာဓိကောင်းကောင်းနှင့် စာ ကြိုးစားကြရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် IQ မြင့်သူများ။ သူတို့က စာပေနယ် ရောက်လာတော့လည်း ထူးချွန်သော စာရေးဆရာတွေ ဖြစ်လာ ကြသည်။ IQ နှင့် အနုပညာခံစားမှု ဆက်စပ်နေသလား။ IQ သာမက EQ ရော ကောင်းကြလို့ပါ။

ဆရာမငွေတီဦးနှင့် ဆက်စပ်၍လည်း ဤအတွေးများ ပေါ်လာ
ပါသည်။

ဆရာမငွေတီဦးက ပထမစာအုပ်နှင့် အရှိန်လျော့မသွား။

‘အမုန်းနှင့် လမ်းခွဲခြင်း’

‘အကြည်ဓာတ်ဖြင့် လှပခြင်း’

‘လုံခြုံရာ’ စာအုပ်တွေ ဆက်ရေးသည်။

ယခု ‘Note 43’ ။

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ မန္တလေးငလျင်ဘေးကြီး
အပြီးတွင် ပေါ်ထွက်လာသော စာအုပ်။ စိတ်ခံစားမှုကို ဖောက်ထွက်တာ
တွေအပြင် တခြားသော အကြောင်းအရာတွေကို ရေးထားသည်။
Quotation ခေါ် ထင်ရှားကျော်ကြားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဆိုစကားတွေကို
အခြေပြုပြီး ဖြန့်ကြက်တွေးထားသော မှတ်စုများဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ကျွန်တော်က Note 43 နှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်အညွှန်း၊ အညွှန်း
Book Review ရေးနေသည် မဟုတ်၍ Note 43 စာအုပ်အကြောင်း
မပြောတော့ပါ။ အတွေ့အကြုံများ ပိုမိုလာ၊ အတွေးအခေါ်များ ပိုမိုရင့်ကျက်
လာမည့် Note 50၊ Note 60 တွေ ထပ်တိုးလာဖို့သာ ဆရာမငွေတီဦးကို
ပူဆာလိုက်ချင်...။ ။

ဟိန်းလတ်

အမှာစာ

တကယ်တော့ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရရင် ဒီစာအုပ်မှာပါတဲ့ တချို့သော မှတ်စုတွေဟာ စာအုပ်ထုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ခံစားချက်တွေ ဖောက်ထုတ်ဖို့ ရေးခဲ့တာတွေ ပါသလို၊ တခြားသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ မှတ်စုအတိုလေးတွေ စုပြီး ရေးသားထားခဲ့တာတွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

မတ်လကုန်ခါနီးမှာ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းကို ကျွန်မ ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ခရီးထွက်ရင်း စာရေးဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ရှိပေမဲ့ အစက ကျွန်မ စဉ်းစားထားတာက ဒီစာအုပ်အတွက် မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ အင်အားပြင်းစွာ လှုပ်ခတ်လိုက်တဲ့ ငလျင်ကြောင့် ရေးမယ့်စာအုပ်လည်း လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ငလျင်ဘေးကြီးဟာ စစ်ကိုင်းကို အခြေပြုပြီး လှုပ်ခတ်ခဲ့လို့ မန္တလေးမြို့အပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထင်ကရမြို့ တော်တော်များများမှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ

ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေ အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ နာကျင်စွာ ခံစားခဲ့ရတယ်။

မိသားစုဝင် ဆုံးရှုံးခဲ့သူတွေ၊ အိုးအိမ်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ပျက်စီးခဲ့ ရသူတွေအတွက် စာနာနားလည်စွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိကြောင်း ပြောပြ ချင်ပါတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မြင်ရတဲ့ သတင်းတွေကြောင့် စိတ်တွေ ပင်ပန်းရ၊ ရင်တွေနာရ၊ ငလျင်ဘေးဒဏ်သင့် ပြည်သူတွေနဲ့ ထပ်တူ ငိုကြွေးရနဲ့ လူရောစိတ်ရော နေလို့မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ ဝမ်းနည်းနေနေ၊ ဒီဝမ်းနည်းခြင်းဟာ အများအတွက် အကျိုးမပြုနိုင်သလို၊ ကျွန်မအတွက်လည်း ကောင်းကျိုး မရှိပါဘူး။ ဝမ်းနည်းနေမယ့်အစား အကျိုးရှိတာတစ်ခုခု ထလုပ်ဖို့ စဉ်းစား ရပါတယ်။

၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ မေလဆို ကျွန်မ အသက် လေးဆယ့်သုံးနှစ် ပြည့်တော့မှာပါ။ မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ် Note 43 ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကို ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ရရှိလာသမျှ အကျိုးအမြတ်အားလုံးကို ငလျင်သင့် ဒေသများရဲ့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ အသုံးချဖို့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ စာအုပ်အနေနဲ့ ထုတ်ဝေဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က လှူချင်ရုံသက်သက်ထက်ပိုတဲ့ ပညာပါရမီဖြည့်ရင်း လှူချင်တာမျိုးပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒလေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြမယ့် စာဖတ် ပရိသတ်ကို နှစ်ဆတိုးပြီး ကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်း ကြိုတင်ပြီး ပြောခွင့် ပြုပေးပါနော်။

အဲဒီလိုနဲ့ ရေးလက်စ မှတ်စုတိုလေးတွေရော၊ အသစ်ထပ်ဖြည့် ရေးသားထားတဲ့ မှတ်စုတိုလေးတွေရော ပေါင်းပြီး Note 43 ဖြစ်လာရပါ တယ်။ အချိန်တိုလေးအတွင်း ကြိုးစားပြီး ရေးသားခဲ့ရခြင်းအတွက် အမှာ များ ပါခဲ့ရင် မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးကြဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။

ယခုစာအုပ်ကို ရေးသားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့

Note 43

မိဘနှစ်ပါးနဲ့တကွ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ အပေါင်းတို့အား ဦးခိုက်ပူဇော်အပ်ပါတယ်။ စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ဗဟုသုတ တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်သက်သာ အေးချမ်းမှု တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်ခွန်အား တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိလျှင်သော် လည်းကောင်း ကျွန်မအနေနဲ့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းရကျိုးနပ်ပြီဟု ယူဆ ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်များကို အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူးတင်လျက်...

ငွေတီဦး

မှတ်စု

“A journey of a thousand miles begins with a single step.”

“မိုင်ထောင်ချီသော ခရီးတစ်ခုရဲ့ အစဟာ ခြေတစ်လှမ်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။”

ဟိုးအရင်ကဆို ခရီးတစ်ခု ထွက်ဖို့တောင် အလွန်ခက်ခဲခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ ခုနောက်ပိုင်း ခရီးတွေ ခဏခဏ ထွက်ဖြစ်လာတယ်။ မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင်၊ ကလေး၊ တာချီလိတ်၊ ကျိုင်းတုံ စသဖြင့် ပြည်တွင်းခရီးတွေ အများကြီး သွားဖြစ်လာတယ်။ လေယာဉ်နဲ့ သွားဖြစ်တဲ့အခါ ရှိသလို ကားနဲ့ သွားဖြစ်တဲ့ ခရီးလည်း တော်တော်များပါတယ်။

ကျွန်မက ကားနဲ့ ခရီးသွားရင် အမြန်လမ်းမရဲ့ လမ်းဘေးက မိုင်တိုင်တွေကို ကြည့်ပြီး ရေတွက်သွားရတာကို ဝါသနာပါတယ်။ မိုင်တိုင် တွေရဲ့အစက Zero မိုင်ပေါ့။ မိုင်တိုင်တွေ တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ကျော် ဖြတ်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး လိုရာခရီးကို ရောက်သွားတယ်။

ရောက်ချင်တဲ့ ခရီးပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ Zero မိုင်က အစပြုရ သလိုပဲ ကျွန်မတို့ ဘဝမှာလည်း ရရှိချင်တဲ့ ပန်းတိုင်လေးတွေကို သတ်မှတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် အစပြု လျှောက်လှမ်းဖို့ လိုပါတယ်။

ရောမမြို့ကို တစ်ရက်တည်း တည်ဆောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့စကားလိုပဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အရာတွေဟာ စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ချက်ချင်းလက်ငင်း လုပ်ယူလို့ မရပါဘူး။ သေးငယ်တဲ့ အရာတွေကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လုပ်ယူရင်း ပေါင်းစည်းသွားတဲ့အခါ လိုချင်တဲ့ ရလဒ် ပန်းတိုင်ဟာ ပြီးမြောက်သွားတာပါပဲ။

ခြေတစ်လှမ်းကနေ အစပြုပြီး တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လှမ်းရင် ပန်းတိုင်ဟာ မလွဲမသွေ စောင့်ကြိုနေမှာပါပဲ။ အသေး ငယ်ဆုံး ခြေတစ်လှမ်းကို လှမ်းလိုက်ခြင်းဟာလည်း ပန်းတိုင်နဲ့ တစ်လှမ်းစာ ပိုနီးသွားခြင်းပါပဲ။

ရပ်တန့် နောက်ဆုတ်မနေဘဲ မဆုတ်မနစ် လျှောက်လှမ်းဖို့ ကတော့ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ ဖြစ်တာမို့ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မတို့တူတူ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းကြစို့နော်။

မှတ်စု

J

*“If you are waiting for someone to travel with you,
you may end up waiting a lifetime.”*

“သင်နဲ့ အတူခရီးသွားဖို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
သင် စောင့်မျှော်နေမယ်ဆိုရင် သင့်ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ
စောင့်မျှော်ခြင်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွားပါလိမ့်မယ်။”

ဒီစကားဟာ ဘယ်သူစပြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားမှန်း မသိပေမဲ့
အရမ်းတော့မှန်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံအရ ပြောနိုင်
ပါတယ်။

မရောက်ဖူးသေးတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အလှပဆုံး နေရာတွေကို
ထိတွေ့ ခံစားကြည့်ချင်တဲ့ အိပ်မက်မျိုး ကျွန်မမှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ Bucket
list ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာတွေဆို Netherlands ရဲ့
မြို့တော်ဖြစ်တဲ့ Amsterdam ရယ်၊ Romanticအဖြစ်ဆုံးနေရာတွေထဲက

တစ်ခုဖြစ်တဲ့ Santorini ကျွန်းရယ်၊ ပြီးတော့ အလွန်လှတဲ့ ကောင်းကင်
အလင်းတန်း Northern lightsတွေ ကြည့်လိုရတဲ့ Norway ရယ်ပေါ့။
အဲဒီနေရာတွေ ရောက်ဖူးချင်လို့ လိုက်ပို့ပေးပါလို့ အမျိုးသားကို ပူဆာ
ဖူးတယ်။ သူ လိုက်ပို့ပေးမယ့် နေ့ရက်ကို စောင့်ရင်းနဲ့ သူသာ သေဆုံး
သွားတယ်။ မရောက်ဖြစ်လိုက်ပါဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်က တစ်ယောက်တည်းသွားလိုက်ဖို့
သတ္တိမွေးကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ဥရောပဆိုတဲ့ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့
နိုင်ငံအလယ်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆို တအားများသေးငယ်နေ
မလား၊ ဒါမှမဟုတ် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုနဲ့မျှား ကြုံခဲ့ရင် တစ်ယောက်
တည်း ကျော်လွှားနိုင်ပါ့မလား ဆိုတဲ့ မယုံရဲတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ခရီးစဉ်က
အကောင်အထည် ပေါ်မလာဘူး။

တူတူသွားရအောင် ဆိုပြီး အဖော်စပ်ကြည့်ပြီး အဆင်ပြေတာနဲ့
ဥရောပ Visa ဝင်ခါနီးအထိ စာရွက်စာတမ်းတွေ အကုန်စီစဉ်လိုက်တယ်။
ခရီးသွား အေဂျင်စီကိုလည်း ငွေ တချို့တစ်ဝက် သွင်းလိုက်သေးတယ်။
နောက်တော့ ကိုယ်နဲ့အတူ ခရီးသွားမယ့်သူက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
အဆင်သင့် ဖြစ်မနေခဲ့ဘူး။ ငွေကြေး တချို့တစ်ဝက် ဆုံးရှုံးသွားတာထက်
အဲဒီခရီးစဉ်အပေါ်မှာ ထက်သန်ခဲ့တဲ့စိတ်တွေ ကုန်ဆုံးသွားတယ်လို့ ခံစား
ခဲ့ရတယ်။ ထပ်ပြီး ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ်တွေ မထက်သန်တော့သလို အခု
ချိန်မှာ သွားခွင့်ရမယ်ဆိုလည်း ပျော်ရွှင်မယ် မထင်တော့ဘူး။

ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်အပျက်က ဘာကိုပြနေလဲဆိုတော့ ဆန္ဒတစ်ခုခု
ဖြစ်တည်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘဲ ကိုယ်တိုင် အကောင်အထည်
ဖော်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစား။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် နောက်ဆုံးတစ်နေ့အထိ
စောင့်မျှော်ခြင်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရလိမ့်မယ်တဲ့။ လက်မခံချင်ရင်လည်း
ဒါဟာ အမှန်တရား တစ်ခုပါပဲ။

မှတ်စု

၃

*“In the end, we only regret the chances we didn't take,
and the decisions we waited too long to make.”*

Lewis Carroll

“နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျ ကျွန်မတို့ နောင်တရမိတဲ့
အကြောင်းတရားတွေက မပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့
လက်လွှတ်မိခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးတွေအတွက် ဖြစ်ပါတယ်။”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားလည် လက်ခံလာတာဟာ ဘဝတွေက
မထင်မှတ်လောက်အောင် တိုတောင်းတယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဘဝတစ်လျှောက်
လုံး ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိမှာပဲလို့ ထင်မိခဲ့တဲ့သူတွေကလည်း အချိန်မရွေး
လက်ကွဲဖြုတ်သွားနိုင်တယ်။ သေကွဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်လျက်ခွဲခွာခြင်းနဲ့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အတူတူ ရှိနေဦးမယ်ထင်လို့ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေဟာ
အခုလို ခွဲခွာရမယ်မှန်းသိရင် စောစောစီးစီး လုပ်ဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့။

အသက်မသေပေမဲ့လည်း တချို့လူတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝထဲက အချိန်မရွေး ထွက်ခွာသွားနိုင်တယ်။ သေကဲ့နဲ့ ရှင်ကဲ့ဟာ အချိန်မရွေး ကြုံတွေ့နိုင်တဲ့ လောကဓံတရားပဲ။ အတူတူရှိတုန်းက လုပ်မပေးလိုက်ရတဲ့ အရာတွေအတွက် တစ်ချိန်မှာ နောင်တရနိုင်တယ်။

မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲလာတော့ တွေဝေတတ်တဲ့သူ တွေအတွက် အချိန်မလောက်တော့ဘူးလို့ ခံစားမိလာရတယ်။ တကယ် တော့ ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်တဲ့သူ၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိတဲ့သူထဲမှာ ပါပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်း အရင်ထက်တောင် ပိုမြန်သေးတယ်။ ဒါတောင်မှ အချိန်နဲ့ တစ်ပြေးညီ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲမှုကို လိုက်မမီဘူး။ ဒီလို ဖြစ်လာနိုင်လို့ ဒါတော့ လုပ်သင့်ပြီလို့ တွေးမိတုန်း ရှိသေးတယ်။ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တစ်ရက်လောက် နောက်ကျလိုက်တာနဲ့ အခြေ အနေက ပြောင်းလဲသွားပြီ။

အရာရာက မှန်းရခက်လာတယ်။ မတည်ငြိမ်မှုက ပိုများလာ တယ်။ မရေရာတဲ့ အရာတွေကြားမှာ လူတိုင်းက စမ်းတဝါးဝါး ပိုဖြစ် လာတယ်။ မဖြစ်ခင် ကြိုတင်တွက်ဆခန့်မှန်းရမယ့် အရာတွေ ပိုတိုး လာတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက ပိုကျဉ်းလာတယ်။ အရင်တုန်းက စကားအဖြစ် ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကမ္ဘာ့မြောက်ဖျားက လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်လို့ ကမ္ဘာ့ တောင်ခြမ်းမှာ လေမုန်တိုင်း တိုက်သွားတယ် ဆိုသလိုပဲ။ ဆက်စပ်မှုတွေ ကလည်း ပိုစိပ်လာတယ်။

အာရှအရေးရော၊ ကမ္ဘာ့အရေးရော၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ရော၊ နိုင်ငံရေးရော၊ သယံဇာတရော အရာတိုင်း လျစ်လျူရှုလို့ မရနိုင်အောင်ကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်လို့လာတယ်။ ဘယ်အရာကမှ ကိုယ်နဲ့ မဝေးတော့ဘူး။ အရာအားလုံးဟာ ခဏလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲ သွားနိုင်သလို၊ ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း အခိုက်အတန့်လေးတစ်ခုအတွင်းမှာ အရာရာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ လက်ခံတတ်လာတယ်။

ကျွန်မလေ နောက်ပိုင်း ဝေးသေးတဲ့ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ပူမှု

Note 43

တွေ လျှော့ပြီး လတ်တလော ဖြစ်ချင်တဲ့အရာတွေအတွက် ချက်ချင်း လက်ငင်း ပုံဖော်တဲ့ အကျင့်လေး လုပ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအရာက ကိုယ် လုပ်ချင်တဲ့အရာ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အရာဆိုတာ သေချာရင် အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ မတွေဝေတော့ဘူး။ အချိန်မဆွဲတော့ဘူး။ ချက်ချင်း ထလုပ် လိုက်တယ်။

မနက်ဖြန်ဟာ မသေချာဘူး။ လက်ရှိအချိန်ဟာ အသေချာဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်အထိ မစောင့်တော့ဘဲ အခုပဲ ချက်ချင်း ထလုပ်တတ် တဲ့ အကျင့်လေး မွေးမြူဖြစ်တယ်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ငွေတီဦးဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာဦးတင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်တီတီတို့မှ ကျိုက်ထိုမြို့နယ်၊ မုပ္ပလင်ကျေးရွာတွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်းသုံးဦးတွင် အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်ပြီး အစ်မဖြစ်သူမှာ ဆွေတီဦးဖြစ်၍ အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ပြေတီဦး ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)မှ M.B.,B.S ဘွဲ့၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် Master of Public Health (MPH) ဘွဲ့၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်တွင် Aldersgate College (Philippines) မှ Master of Business Administration (MBA) ဘွဲ့များ အသီးသီး ရရှိခဲ့သည်။

Pfizer Pharmaceutical Company တွင် Medical Representative အဖြစ်လည်းကောင်း၊ Sanofi Pharmaceutical Company တွင် Product Manager အဖြစ်လည်းကောင်း၊ Clinique Myanmar (Han Ideal Company Ltd.) တွင် Brand Manager အဖြစ်လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် Dr. ဉာဏ်လင်းဦးနှင့် လက်ထပ်၍ Post Production

Company ဖြစ်သည့် Sliver Egg Company Ltd. ကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများနှင့် စင်္ကာပူဇာတ်ကားတချို့၊ မလေးရှား ဇာတ်ကားတချို့ကို ဝန်ဆောင်မှု ပေးခဲ့သည်။ လက်ရှိအချိန်ထိ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားများ၊ ဇာတ်လမ်းတွဲများ၊ ကြော်ငြာများအား ဝန်ဆောင်မှုပေး လျက်ရှိသည်။

“အတိတ်ရဲ့အလွန်” စာအုပ်ဖြင့် စာပေလောကသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ “အမုန်းနှင့်လမ်းခွဲခြင်း” ၊ “အကြည်ဓာတ်ဖြင့် လှပခြင်း” ၊ “လုံခြုံရာ”စာအုပ်တို့ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ယခုထုတ်ဝေသော Note43စာအုပ်မှာ စာရေးသူ၏ ပဉ္စမမြောက်မှတ်တိုင်အဖြစ်၂၀၂၅ ခုနှစ် မေလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

